

Panium - Рақами ёздаҳ ёздаҳ

Ёздаҳ, ёздаҳ: шаҳодати нубуввати Дониёл ва Ваҳй

Jeff Pippenger

2025-08-09

Барои ман расидан ба ин марҳила дар омӯзиши Паниум раванди тӯлоние буд, ва унвони «Ёздаҳ, ёздаҳ» ба он манзур аст, ки Шери сибти Яҳудо ҳам китоби Дониёл ва ҳам китоби Ваҳйро ҳамоҳанг сохт, то хатҳои дохилӣ ва берунаи таърихи мӯҳр гардидани қавми Худоро дар боби ёздаҳум ва ояти ёздаҳум баён намояд. Андак пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш, амре дода мешавад, ки нубуввате дар китоби Ваҳй кушода шавад, ки то замоне мӯҳр шуда буд, ки таърихҳои нубуввати дохилӣ ва берунае, ки бо ду хати ёздаҳ — ёздаҳ, дар китобҳои Дониёл ва Ваҳй нишон дода шудаанд, ба ҳақиқати ҳозира табдил ёфтанд.

Ва ба ман гуфт: «Суханони нубувати ин китобро мӯҳр макун, зеро вақт наздик аст. Бигзор золим боз золимӣ кунад; ва палид боз палидӣ намояд; ва одил боз адолат варзад; ва муқаддас боз муқаддас гардад». Ваҳй 22:10, 11.

«Вақт наздик аст» андаке пеш аз анҷоми муҳлати имтиҳон, ва «вақт наздик аст» он гоҳ ки «Ваҳйи Исои Масеҳ» кушода мешавад.

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо онро ба Ў дод, то ба бандагони Худ чизҳоеро нишон диҳад, ки бояд ба зудӣ ба вуқӯъ оянд; ва Ў онро ба василаи фариштаи Худ ба бандаи Худ Юҳанно фиристода, маълум гардонид; ки ӯ ба каломи Худо, ба шаҳодати Исои Масеҳ ва ба ҳар он чи дид, шаҳодат дод. Хушо касе ки меҳонад, ва ононе ки суханони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд; зеро вақт наздик аст. Ваҳй 1:1–3.

Ҳангоме ки Шери қабилаи Яҳудо «Ваҳйи Исои Масеҳ»-ро мекушояд, чунон ки Ў аз замони расидани паёми Нидои Нисфи Шаб дар моҳи июли соли 2023 инҷониб анҷом дода истодааст, ин кушодан инчунин ваҳйи онро дар бар мегирад, ки Ў «Палмонӣ», Шуморандаи Аҷоиб, ё Шуморандаи Асрор аст. Рад кардани қабули ин ҳақиқат, ноком шудан дар раванди озмоишест, ки он саду чилу чор ҳазор нафарро мӯҳр мекунад.

Ман шуморо дар ҳақиқат бо об барои тавба таъмид медиҳам; лекин Он ки баъд аз ман меояд, аз ман тавонотар аст, ва ман сазовор нестам, ки кафшҳояшро бардорам; Ў шуморо бо Рӯҳулқудс ва бо оташ таъмид хоҳад дод; белчаи боддиҳии Ў дар дасти Ўст, ва Ў хирмани Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро дар анбор чамъ хоҳад овард; аммо коҳро бо оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонид. Матто 3:11, 12.

«Ман наметавонам бигӯям, ки ин раванди поксозӣ чӣ қадр зуд оғоз хоҳад ёфт, аммо он барои муддати дароз ба таъхир нахоҳад афтод. Ў, ки белаш дар дасти Ўст, маъбади Худро аз нопокии ахлоқии он пок хоҳад сохт. Ў хирмангоҳи Худро комилан пок хоҳад намуд». Testimonies to Ministers, 372, 373.

Хатҳои нубувват, ки вақти мӯҳргузорино ҳамчун як раванди имтиҳонии нубувватӣ муайян мекунанд, беш аз ҳад фаровонанд. Равшан аст, ки ин раванди имтиҳон бар қобилият ва тавоноии омӯзанда барои татбиқи намудани усули дуруст ё нодурусти омӯзиши Каломи нубуввати Худо асос ёфтааст. Ин ҳақиқат низ дар сабти илҳомбахш ба фаровонӣ баён шудааст.

Ва дар бораи ин чор ҷавон, Худо ба онҳо дониш ва маҳорат дар ҳар гуна омӯзиш ва ҳикмат ато кард; ва Дониёл дар ҳама рӯёҳо ва хобҳо фаҳмиш дошт. Ва дар анҷоми он рӯзҳое ки подшоҳ фармуда буд, ки онҳоро назди ӯ биёранд, сардори хочасароён онҳоро ба ҳузури Набукаднесар овард. Ва подшоҳ бо онҳо гуфтугӯ кард; ва дар миёни ҳамаи онҳо касе монанди Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё ёфт нашуд; бинобар ин, онҳо дар назди подшоҳ меистоданд. Ва дар ҳамаи масъалаҳои ҳикмат ва фаҳмиш, ки подшоҳ аз онҳо мепурсид, онҳоро даҳ баробар беҳтар аз ҳамаи ҷодугарон ва мунаҷҷимоне, ки дар тамоми мулки ӯ буданд, ёфт. Дониёл 1:17–20.

Қоидаи асосии таъбири нубувват ин аст, ки ҳақиқат бар шаҳодати ду нафар устувор мегардад, ва онҳое ки ба ин усул эътимод намеварзанд, худро барои нокомӣ омода месозанд. Яке аз унсурҳои раванди озмоиш дар замони муҳргузорӣ, дар бар мегирад шинохтани пайванди таърихҳои дохилӣ ва зохириро, ки дар фасли ёздаҳум ва ояти ёздаҳум аз ҷониби Дониёл ва Юҳанно намоёндагӣ шудаанд.

«Ваҳй китоби муҳрзада аст, аммо ҳамзамон китоби кушодашуда низ ҳаст. Он воқеаҳои аҷоибро сабт мекунад, ки бояд дар рӯзҳои охири таърихи ин ҷаҳон ба амал оянд. Таълимоти ин китоб муайян аст, на рамзлуд ва нофаҳмо. Дар он ҳамон хатти нубуввате пай гирифта шудааст, ки дар Дониёл низ омадааст. Баъзе нубувватҳоро Худо тақрор кардааст ва ба ин васила нишон додааст, ки бояд ба онҳо аҳамияти хоса дода шавад. Худованд чизҳои, ки аҳамияти бузург надоранд, тақрор намекунад». Manuscript Releases, ҷилди 9, 8.

Китобҳои Дониёл ва Ваҳй ду шоҳидро муаррифӣ мекунанд, ва саду чилу чор ҳазор дар боби ёздаҳуми китоби Ваҳй ҳамчун ду шоҳид тасвир шудаанд. Дар ояти ёздаҳуми ин боб он ду шоҳид, ки бо Илс ва Мӯсо муаррифӣ шудаанд, эҳме мегарданд, чунон ки ин бо Юҳанно дар рағбани ҷӯшон ва Дониёл дар ҷоҳи шерон ба таври рамзӣ нишон дода шудааст. Саду чилу чор ҳазор бо Дониёл ва Юҳанно, ва ҳамчунин бо Илс ва Мӯсо муаррифӣ шудаанд. Барои дар ҷараёни озмоише, ки саду чилу чор ҳазорро ба вучуд меоварад, муваффақ шудан, донишҷӯ бояд дарк намояд, ки ҳақиқат бар пояи ду шоҳид устувор мегардад, ва ки китобҳои Дониёл ва Ваҳй ду шоҳидро муаррифӣ мекунанд, ва ки саду чилу чор ҳазор ҳамчун Илс ва Мӯсо, ва ҳамчунин Дониёл ва Юҳанно ба таври рамзӣ нишон дода шудаанд.

Ин ҳақиқатҳо фақат намунаи кӯтоҳе аз ҳақиқатҳои нубувватие ҳастанд, ки бо таърихи дохилӣ ва беруние, ки бо «ёздаҳ, ёздаҳ» ҳам дар Дониёл ва ҳам дар Ваҳй тасвир шудааст, вобастаанд. Ҳамчун Палмонӣ, Масеҳ дар мутобиқ сохтани он ду порча роҳнамоӣ кард, ва ҳамчунин ин ки ёздаҳ, илова бар ёздаҳ, баробари бисту ду аст, ки ин дар навбати худ ушр, ё даҳяки дусад бист мебошад, ки рамзи ҳамбастагии илоҳият бо инсоният аст. Палмонӣ бар пояи бештар аз ду шоҳид муқаррар намуд, ки «дусад бист» ҳамбастагии илоҳият ва

инсониятро ифода мекунад, ки ин бошад дар навбати худ тавсифи таҷассуди Масеҳ аст, ҳангоме ки Ў чисми сукуткардари бар Худ гирифт. Бо ин амал Ў барои инсоният намунаеро пеш гузошт, ки агар онҳо омода бошанд талаботи Инчилро ба ҷо оваранд, Масеҳ омода аст илоҳияти Худро бо инсонияти мо якҷо созад. Пас, илоҳият ва инсоният ду шоҳид мебошанд.

«Ваҳйи Исои Масеҳ», ки андаке пеш аз баста шудани замони имтиҳон кушода гардид, дар бар мегирад инро, ки Исо «Каломи» Худост.

Дар ибтидо Калом буд, ва Калом назди Худо буд, ва Калом Худо буд. Ў дар ибтидо назди Худо буд. Ҳама чиз ба василаи Ў ба вучуд омад; ва бе Ў ҳеҷ чизе аз он чи ба вучуд омадааст, ба вучуд наомадааст. Дар Ў ҳаёт буд; ва ҳаёт нури одамон буд. Ва нур дар торикӣ медурахшад; ва торикӣ онро дарнаёфт. Юҳанно 1:1–5.

Китоби Муқаддас «Каломи» Худост, ки, ҳамон тавре ки Масеҳ иттиҳоди илоҳият бо инсониятро таҷассум мекунад. Китоби Муқаддас ду шоҳиди Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадидро таҷассум менамояд, ки онҳо ҳамчунин Мусо ва Илёс дар боби ёздаҳуми китоби Ваҳй мебошанд.

Дар бораи ду шоҳид пайғамбар боз чунин эълон мекунад: «Инҳоянд ду дарахти зайтун ва ду шамъдон, ки пеши Худои замин истодаанд». Забурнавис гуфт: «Каломи Ту ҷароғест барои пойҳои ман ва нурест барои роҳи ман». Ваҳй 11:4; Забур 119:105. Он ду шоҳид Навиштаҳои Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадидро намоёндагӣ мекунанд». Муборизаи Бузург, 267.

Ду шоҳид он ду дарахти зайтун, ду шамъдон ва Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид мебошанд, ки дар ин банд бо ибораи «Каломи Ту» ифода ёфтааст. «Ваҳйи Исои Масеҳ», ки онро Шери қабилаи Яҳудо андаке пеш аз поёни муҳлати имтиёз мекушояд, «афзоиши ниҳои дониш» аст, ки онҳоро, ки довталаби яке аз он садӯ чилу ҷаҳор ҳазор будан мебошанд, меозмояд. «Афзоиши ниҳои дониш» ҳамчунин паёми Нидои Нисфишаб дар масали даҳ бокира мебошад.

«Пас ман ҷавоб дода, ба вай гуфтам: Ин ду дарахти зайтун, ки яке дар тарафи рости шамъдон ва дигаре дар тарафи чапи он ҳастанд, чиستانд? Ва боз ҷавоб дода, ба вай гуфтам: Ин ду шоҳаи зайтун, ки ба воситаи ду кубури тиллоӣ рағғани тиллоиро аз худ берун мерезанд, чиستانд? Ва ӯ ба ман ҷавоб дода, гуфт: Оё намедонӣ, ки инҳо чиستانд? Ва ман гуфтам: Не, эй хоҷаи ман. Он ғоҳ ӯ гуфт: Инҳо он ду масҳшудаанд, ки назди Худованди тамоми замин меистанд. Закариё 4:11–14. Инҳо худро ба косаҳои тиллоӣ мерезанд, ки дилҳои паёмоварони зиндаи Худоро ифода мекунанд, онҳое ки Каломи Худовандро бо ғоҳӣ ва илтиҷоҳо ба мардум мерасонанд. Худи Калом бояд ҳамон гуна бошад, ки тасвир шудааст, яъне рағғани тиллоӣ, ки аз ду дарахти зайтун, ки назди Худованди тамоми замин меистанд, рехта мешавад. Ин таъмид бо Рӯҳулқудс ва оташ аст. Ин ҷони беимонро барои итминон ба гуноҳ мекушояд. Ниёзҳои ҷони инсонро фақат бо амали Рӯҳулқудси Худо метавон бароварда сохт. Инсон худ аз худ ҳеҷ коре карда наметавонад, то орзуҳои амиқ ва талошҳои дилро қонеъ гардонад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1180.

Каломи Худо ҳам Китоби Муқаддас аст ва ҳам Масеҳ, ва Китоби Муқаддас ва Масеҳ ду шоҳидро ифода мекунанд, ҳамчунон ки саду чилу чор ҳазор низ. Ду шоҳид, дар навбати худ, иттиҳоди илоҳият бо инсониятро ифода мекунанд. Онҳо ҳамчунин таърихҳои нубуввати дохилӣ ва зоҳириро ифода мекунанд. Ҳамчун шоҳидон, онҳо далел пешкаш карданд, ки илоҳияте, ки бо инсоният муттаҳид шудааст, гуноҳ намекунад. Онҳо ҳамчунин пайванди миёни илоҳият ва инсониятро ифода мекунанд. Ҳоҳ нардбон бошад, ҳоҳ василаи интиқол, ҳоҳ кубурҳо, ҳоҳ фариштагон ё ҳар яке аз рамзҳои дигари пайванди иртибот миёни Худо ва инсон, паёме, ки ба инсон расонда мешавад, ҳамеша ё ҳаёт аст ё мамот.

«Тадҳиншудагоне ки назди Худованди тамоми замин меистанд, он мақомеро доранд, ки замоне ба Шайтон ҳамчун карруби соябон дода шуда буд. Ба василаи мавҷудоти муқаддасе ки тахти Ёро ихота мекунанд, Худованд бо сокинони замин робитаи доимӣ нигоҳ медорад. Равғани тиллоӣ он файзро ифода мекунад, ки Худо ба он васила чароғҳои имондоронро таъмин менамояд, то онҳо сушт нашаванд ва хомӯш нагарданд. Агар намебуд, ки ин равғани муқаддас аз осмон дар паёмҳои Рӯҳи Худо рехта мешавад, омилҳои шарорат бар одамон комилан ҳукмронӣ мекарданд.»

«Худо беҳурмат мешавад, вақте ки мо паёмхоеро, ки Ё ба мо мефиристад, қабул намекунем. Бо ин мо равғани тиллоиро, ки Ё меҳост ба ҷонҳои мо резад, то ба онҳое ки дар ториқӣ ҳастанд расонда шавад, рад мекунем. Вақте ки нидо баланд шавад: “Инак, домод меояд; берун оед, то ёро пешвоз гиред”, онҳое ки равғани муқаддасро қабул накардаанд, ки файзи Масеҳро дар дилҳои худ гиромӣ надоштаанд, ҳоҳанд ёфт, чунон ки бокираҳои нодон ёфтанд, ки барои пешвози Худованди худ омода нестанд. Онҳо дар худ қудрате надоранд, ки ин равғанро ба даст оваранд, ва ҳаёти онҳо барбод меравад. Аммо агар Рӯҳи Муқаддаси Худо талаб карда шавад, агар мо, чунон ки Мусо кард, илтиҷо намоем: “Қалоли Худро ба ман нишон деҳ”, муҳаббати Худо дар дилҳои мо фаровон рехта хоҳад шуд. Ба воситаи кубурҳои тиллоӣ, равғани тиллоӣ ба мо расонда хоҳад шуд. “На ба қудрат, ва на ба тавоноӣ, балки ба Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо.” Бо қабул намудани шуоҳҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо ҳамчун чароғҳо дар ҷаҳон медурахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.

Рехтани Рӯҳулқудс дар ҷараёни таърихҳои дохилӣ ва хориҷие ба амал меояд, ки бо Дониёл ва Ваҳй 11:11 ишора шудаанд. Дар оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳуми боби ёздаҳуми Дониёл «ҳадди ақал» чор шахсияти набаӣ тасвир ёфтаанд, ки бояд шинохта шаванд. Ҳамчунин дар оятҳои сиздаҳум то понздаҳум ҷорҳои дигар ҳастанд, ки бояд муайян карда шаванд, ва дар ояти шонздаҳум низ ҷорҳои дигар. Мо ҳоло маҳз дар ҳамаи таърих зиндагӣ мекунем; бинобар ин, бар мо, ҳамчун донишҷӯёни нубувват, вочиб аст, ки муайян созем шахсиятҳои рамзии оятҳои ёздаҳум то шонздаҳум кӣоянд, зеро онҳо як хатти нубувватро намоёндагӣ мекунанд, ки таърихи пинҳони ояти чилуми ҳамаи бобро фаро мегирад.

Ба назар чунин менамояд, ки инчунин муайян кардани шахсиятҳои, ки дар таърихи ояти ҷаҳон, ки аз соли 1989 инҷониб бозкушоӣ шуда истодааст, муаррифӣ мегарданд, аҳамият дорад.

Ва гуфт: «Роҳи худро пеш гир, эй Дониёл, зеро ин суҳанон то замони поён баста ва мӯҳр зада шудаанд. Бисёре пок карда хоҳанд шуд, сафед гардонида хоҳанд шуд ва озмуда хоҳанд шуд; вале шарирон шарорат хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:9, 10.

Ояти чиҳилум дар вақти интиҳо, дар соли 1798, оғоз меёбад, ҳангоме ки Наполеони Фаронса попро ба асирӣ бурд. Тавҷеҳи Наполеон бар Аҳдномаи Толентино, ки дар соли 1797 нақз шуда буд, асос меёфт. Ҷанги Наполеон ва поп қаблан дар таърихе пешнамоиш шуда буд, ки оятҳои шаш ва ҳафти боби ёздаҳуми Дониёро иҷро мекард. Аҳдномаи шикастхӯрдаи издивоҷ ва мағлубияти подшоҳи шимол аз подшоҳи ҷануб, дар иҷрошавии оятҳои шаш ва ҳафт, дар таърихи соли 1798 такрор гардид; ва ба ин тарз онҳо ҳам пешгӯии Каломи Худоро дар оятҳои шаш ва ҳафт, ва ҳам иҷрошавии он оятҳоро дар оғози ҷанг миёни Птолемей Филадельфус, дуввумин подшоҳи Миср, ва Антиох Теос, саввумин подшоҳи Сурия, намояндагӣ мекунад. Птолемей подшоҳи ҷанубро намояндагӣ мекард ва Антиох подшоҳи шимолро намояндагӣ мекард.

Пешгӯии оятҳо, ки бо иҷрои он пешгӯӣ дар таърихи Птолемей ва Антиохус якҷо карда шудааст, — ки он, дар навбати худ, таърихи Наполеон ва папиро дар соли 1798 намунавор пештасвир намуд, — се хатро фароҳам меоварад, ки таърихи Путин ва Зеленскийро дар оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ намунавор пештасвир мекунад. Бинобар ин, фаҳмидани он ки вақти интиҳо дар соли 1798 таърихи Наполеон ва папиро ифода мекунад, нокомил аст, агар дар ҳама он ҷо поён ёбад. Мо бояд фаҳмем, ки оятҳои шаш ва ҳафт дар бораи Наполеон ва папа чӣ пешгӯӣ мекунад, ва ҳамаҷунин таърихи Птолемей ва Антиохус дар бораи ҳама давра чӣ таълим медиҳад. Вақте ки мо он хатҳои ҳақиқатро мефаҳмем, он гоҳ метавонем дарк намоем, ки он иҷроҳои таърихӣ пешина таърихи ибтидоии ояти чиҳилро муайян месозанд; ва бо ҷунин амал, онҳо ҳамаҷунин анҷоми ояти чиҳилро муайян месозанд, вақте ки Путин, ки бо Наполеон ва Птолемей намунавор пештасвир шудааст, — Путин, ки дар оятҳои шаш ва ҳафт пешгӯӣ шудааст, — оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳро иҷро мекунад.

Як нуқтаи муҳим дар бораи муносибати нубуввати байни аждаҳо ва ваҳшӣ, ҷунон ки Юҳанно онҳоро муайян мекунад, ё ҷунон ки Дониёл онҳоро ҳамаҷун «қурбонии доимӣ ва макрӯҳи вайронӣ» муарриф мекунад, ин аст, ки онҳо аз лиҳози нубувватӣ бисёр монанданд. Юҳанно онро ба ин тарз баён мекунад.

Ва аждаҳоро сачда карданд, ки ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат дода буд; ва ҳайвони ваҳширо низ сачда карданд, гуфта: «Кист монанди ҳайвони ваҳшӣ? Кист, ки тавонад бо ӯ ҷанг кунад?» Ваҳй 13:4.

Ба аждаҳо сачда кардан, сачда кардан ба ҳайвон аст, зеро ҳарду дини бутпарастиро намояндагӣ мекунад. Монанди Юҳанно, Дониёл низ «шоҳи хурд»-и Дониёл, боби ҳашт, оятҳои нӯҳ то дувоздаҳро барои намояндагӣ кардани ҳам Руми бутпараст ва ҳам Руми папавӣ ба қор мебарад, гарчанде ки ӯ байни ин ду ба таври равшан фарқ мегузорад, зеро шоҳи хурди Руми бутпарастро дар шакли музаккар, ва шоҳи хурди Руми папавиро дар шакли муаннас муайян мекунад. Дар боби ҳафдум Дониёл Руми бутпарастро аз подшоҳҳои пеш аз он «фарқкунанда» муайян мекунад, ва Дониёл ҳамаҷунин боз муайян мекунад, ки

Руми папавӣ низ «фарққунанда» буд. Рум, хоҳ бутпараст бошад, хоҳ папавӣ, фарққунанда аст. Рамзи мардонаи Рум, ки Руми бутпарастро намояндагӣ мекунад, тавассути Аҳъоб ва Хиродус устувор мегардад. Ҳарду бо рамзҳои папавият издивоҷ карда буданд. Зан — ҳунари калисо аст ва мард — ҳунари давлат, бинобар ин дар сатҳи нубувват, вақте ки Каломи Худо аз марду зане сухан мегӯяд, ки як мешаванд, он воқеиятро тасдиқ мекунад, ки Руми бутпараст ва Руми папавӣ дар маънои нубувватӣ бисёр монанданд, зеро онҳо як ҷисм мебошанд.

Муносибати Фаронса бо папагӣ дар соли 1798 муносибати Иёлотӣ Муттаҳидаро бо папагӣ ба намуна меорад, ҳангоме ки даҳ подшоҳ Румро бо оташ месӯзонанд ва ғӯшти ӯро меҳӯранд.

Ва он даҳ шохе ки бар он ҳайвон дидӣ, инҳо аз фоҳиша нафрат хоҳанд дошт, ва ӯро харобу урён хоҳанд кард, ва ғӯшти ӯро хоҳанд хӯрд, ва ӯро дар оташ хоҳанд сӯхт. Ваҳй 17:16.

Муносибати Фаронса бо папагарӣ, вақте ки вай дар соли 538 папагариро ба қудрат нишонд, кори Иёлотӣ Муттаҳидаро дар шифо додани захми марговари папагарӣ дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасида, тимсол мекунад.

Ва ман ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин бармеомад; ва ӯ ду шох дошт, монанди барра, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ва ӯ тамоми қудрати ҳайвони аввалро дар ҳузури вай ба амал меовард, ва замин ва сокинони онро водор мекард, ки ба ҳайвони аввал сачда кунанд, ки захми марговараш шифо ёфта буд. Ва ӯ мӯъҷизаҳои бузург ба амал меовард, ба тавре ки дар назари мардум аз осмон ба замин оташ фуруд меовард, ва сокинони заминро ба василаи он мӯъҷизаҳое, ки қудрат дошт дар ҳузури ҳайвон ба амал оварад, фиреб медод; ва ба сокинони замин мегуфт, ки бояд барои он ҳайвон, ки аз шамшер захм бардошта буд ва зинда монд, ҳайкале бисозанд. Ваҳй 13:11–14.

«Замони поён» дар соли 1798, дар иҷрои ояти чихилум, нишон медиҳад, ки подшоҳи рӯҳонии шимол аз ҷониби подшоҳи рӯҳонии ҷануб бардошта мешавад. Он таърихи нубувватӣ таърихи анҷомбахши як ҳазору дусад шаст соли ҳукмронии папагӣ аст, ва аз ин рӯ, хусусиятҳои нубуввати оғози он таърихи нубувватӣ дар анҷом намояндагӣ мешаванд. Дар соли 538 салтанати чоруми нубуввати Китоби Муқаддас ҷойро ба салтанати панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас дод, ва дар соли 1798 салтанати панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас ҷойро ба салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас дод.

538 ҳамчунин аломати миёнаи лаънати «ҳафт замон»-и Левитус бисту шаш бар зидди подшоҳии шимолии Исроил аст, ки дар соли 723 то милод оғоз ёфт, вақте ки Ашшур Эфроимро ба асорат бурд. Аз ин рӯ, соли 1798 на танҳо хусусиятҳои нубуввати 538-ро дорост, балки инчунин хусусиятҳои соли 723 то милодро. Дар соли 723 то милод даҳ сибти Исроил аз ҷониби Ашшур сарнагун мешуданд, ва дувоздаҳ сад шаст сол баъд, дар соли 538, Руми бутпараст аз ҷониби Руми папавӣ сарнагун мешуд, ки худ он, дар навбати худ, дар соли 1798 аз ҷониби Фаронса ҳангоми анҷоми «ҳафт замон» сарнагун карда шуд.

Соли 1798 Фаронса, ки подшоҳи ҷануб аст, папаро аз тахт фурувард. Соли 538 Фаронса, ки рамзи асосии пароканда шудани Рими бутпараст ба даҳ подшоҳист, папаро бар тахт нишонд. Дар замони қонуни якшанбе Иёлоти Муттаҳида нақши Фаронсаи соли 538-ро такрор мекунад, ва ҳангоме ки он даҳ подшоҳ папаро бо оташ месӯзонанд ва ғӯшти ўро меҳўранд, Иёлоти Муттаҳида нақши Фаронсаи соли 1798-ро такрор мекунад.

Довари «ҳафт замон» бар зидди мамлакати шимолӣ ва ҷанубии Исроил ба воситаи мамлакате ба амал оварда шуд, ки аз шимол берун омада буданд.

Исроил ғусфанди пароканда аст; шерон ўро рондаанд: нахуст подшоҳи Ашшур ўро фуру бурд; ва охир ин Набукаднесар, подшоҳи Бобил, устухонҳояшро шикаст. Ирмиё 50:17.

Ашшур аз шимол баромада, соли 723 то милод даҳ сибтро фатҳ кард, ва Бобил соли 677 то милод Яхудоро ба асорат бурд. Гарчанде ки Исроил нисбат ба Яхудо подшоҳии шимолӣ буд, бо вучуди ин ҳар ду подшоҳӣ аз ҷониби душманоне аз шимол фатҳ карда шуданд; бинобар ин, ҳам Исроил ва ҳам Яхудо нисбат ба душмане, ки онҳоро ба асорат бурд, подшоҳҳои ҷанубӣ мегарданд. Соли 723 то милод подшоҳи шимолро муаррифӣ мекунад, ки подшоҳии ҷанубии даҳқисмаро фатҳ менамояд. Соли 538 гузаришро аз бутпарастӣ ба папагарӣ ифода мекунад ва ҳамчунин подшоҳии шимолиро, ки подшоҳии даҳқисмаро фатҳ мекунад. Соли 1798 подшоҳи шимолиро ифода мекунад, ки аз ҷониби подшоҳи ҷануб мағлуб мешавад, ва ӯ подшоҳии даҳқисмаро намояндагӣ мекунад.

Ва дар ҳамон соат зилзилаи бузурге рӯй дод, ва даҳяки шаҳр фуру рехт, ва дар он зилзила аз мардум ҳафт ҳазор нафар кушта шуданд; ва боқимондагон ба ҳарос афтоданд ва Худои осмонро ҷалол доданд. Ваҳй 11:13.

Давраи гузарише, ки бо соли 538 вобаста аст, ҳангоме ки Рум аз бутпарастӣ ба папагӣ тағйир ёфт, ҳамчунин дар боби ҳаштуми Дониёл он тағйирот аз ҷинси мардона ба ҷинси занона аст, ки ба таври рамзӣ аз давлатдорӣ ба калисосолорӣ мебошад. Пешгӯии «ҳафт вақт» мӯҳри «ростӣ»-ро дар бар дорад, зеро ҳарфи аввал (723 то м.) ҳарфи бисту дувум ва охиринаи алифбои ибронӣ (1798)-ро тасвир мекунад, дар ҳоле ки ҳарфи сездҳум ва миёна исёнро ифода менамояд (538). Дониёл муайян месозад, ки «маъсият»-е, ки бо ибораи «маъсияти харобӣ» рамзгузорӣ шудааст, иттиҳоди калисо ва давлат буд, дар ҳоле ки калисо бар ин муносибат ҳоким буд. Он «маъсият» соли 538-ро намояндагӣ мекунад, ки миёна ва ба таври маҷозӣ ҳарфи сездҳуми се аломати асосӣ дар давраи ҳафт вақт бар зидди даҳ қабилаи шимолии Исроил аст.

Дар соли 1798, дар «замони охир», чунон ки дар ояти чиҳилуми боби ёздаҳуми Дониёл баён шудааст, Фаронсаи беҳудо — подшоҳи ҷануб — ба папагарӣ, яъне подшоҳи шимол, захми марговар расонд. Дар соли 1989 папагарӣ бар зидди подшоҳи беҳудои ҷануб, ки он вақт ба Иттиҳоди Шӯравӣ табдил ёфта буд, ҷавобан зарба зад. Ин ҷавоб як иттиҳоди маҳфӣ миёни Иёлоти Муттаҳида ва Ватиканро низ дар бар мегирифт. Рӯфтани Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 паёми пешгӯёнаи навишташудаи ояти чиҳилумро ба анҷом мерасонад, ва ояти баъдӣ, яъне ояти чиҳилу як, қонуни якшанbero дар Иёлоти Муттаҳида ифода мекунад. Пас, аз фурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 то қонуни якшанбе дар ояти баъдӣ, мо дар

таърихи пинҳони ояти чиҳил зиндагӣ карда истодаем.

Ояти чиҳилум аз шинохтани подшоҳи ҷануб ва шимол дар соли 1798 оғоз мекунад, ва сипас дар соли 1989 подшоҳи ҷануб ва шимолро, ҳамчунин қувваи сеюмеро, ки бо аробаҳо, киштиҳо ва саворагон рамзгузорӣ шудааст, муайян месозад.

Ва дар вақти охир подшоҳи ҷануб бар ӯ ҳучум хоҳад кард; ва подшоҳи шимол мисли гирдобд бар зидди ӯ хоҳад омад, бо аробаҳо, ва бо саворагон, ва бо киштиҳои бисёр; ва ӯ ба кишварҳо дохил хоҳад шуд, ва онҳоро зер карда гузашта хоҳад рафт. Дониёл 11:40.

Дар «вақти поён» дар соли 1798, як генерали воқеии Наполеон ба Ватикан ворид шуд ва папиро воқеан дастгир карда, ба ҳабс андохт. Дар соли 1989 интиқом барои соли 1798 ба амал омад. Дар таърих, дар миёни солҳои 1798 ва 1989, гузаришҳои пешгӯишавандае рух доданд, ки қайд кардани онҳо муҳим аст. Фаронсаи атеистӣ, подшоҳи ҷануб дар давраи соли 1798, нахустин подшоҳи рӯҳонии ҷануб буд, ва Русияи Путин таъин шудааст, ки охири он бошад. Фаронса дар Ваҳй боби ёздаҳ муайян карда мешавад, ки онро хоҳар Уайт бевосита ҳамчун Фаронсаи атеистӣ муайян месозад. Яке аз ду рамзе, ки Фаронса дар боби ёздаҳро муайян мекунад, Миср аст, ки хоҳар Уайт онро ҳамчун рамзи атеизм муайян месозад. Дар он боб, ваҳшиё, ки аз вартаи беҳад боло мебарояд, ҳамон атеизм буд, ки дар он давраи замони ба таърих ворид гардид.

Безътиқодӣ ба сахнаи таърих аз Фаронса дар давраи соли 1798 ворид мегардад, ва то соли 1989 подшоҳи рӯҳонии безътиқодӣ Иттиҳоди Шӯравӣ гардидааст. Барканор карда шудани Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989, дар иҷрои иттиҳоди махфии миёни Поп Ҷон Пол II ва Роналд Рейган, дар ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёл ба сурати пешакӣ намуна оварда шуда буд; ва шояди дуввуми ояти даҳум дар порчаи Ишаё дар бораи ду лаънати ду ҳазору панҷсаду бистсола бар зидди салтанатҳои шимолӣ ва ҷанубии Исроил ёфт мешавад, ҷунонки дар бобҳои ҳафт то ёздаҳ баён гардидааст.

Пас, соли 1989 ба нуқтаи истинод барои ҳал намудани муаммоҳои нубуввати рӯзҳои охир табиал меёбад. Маҳз дар ҳамон вақт ояти чиҳил кушода гардид. Акнун метавон дарк кард, ки ояти чиҳил аз соли 1798 оғоз ёфта, бо қонуни якшанбеи ояти чиҳилу як ба анҷом мерасад.

Дар замони қонуни якшанбе Иёлотӣ Муттаҳида мисли аждаҳо сухан хоҳад гуфт ва ҳукмронии ҳудро ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас ба поён хоҳад расонд. Он давраи ҳукмронии ҳудро дар соли 1798 оғоз кард, вақте ки подшоҳии панҷум захми марговар гирифт. Дар соли 1798 Иёлотӣ Муттаҳида Қонунҳои Аҷнабиён ва Иғворо қабул кард ва ба ин васила анҷоми подшоҳии шашумро ҳанӯз дар оғози он намунавӣ гардонид. Бинобар ин, ояти чиҳилум таърихи Иёлотӣ Муттаҳида аст ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас.

1798 ҳарфи аввали алифбои ибронӣ аст, қонуни якшанбе ҳарфи бисту дуюм ва охири алифбои ибронӣ мебошад, ва 1989 нишонаи миёнаест, ки исёнеро намоёндагӣ мекунад, ки бо рақами сздаҳ ва ҳарфи сздаҳуми алифбои ибронӣ рамзгузорӣ шудааст. 1989 исёни эътилофи махфии Рейганро бо зиддимасеҳи нубуввати Китоби Муқаддас намоёндагӣ

мекунад. 1989 нахустини ҳашт президенти охиринеро муаррифӣ мекунад, ки дар давраи исёни рӯ ба афзоиш бар зидди Конститутсия ҳукмронӣ мекунанд. 1989 раванди озмоишро дар миёни Адвентистони рӯзи ҳафтум оғоз кард, ки барои ба вучуд овардани ду табақаи парастандагон тарҳрезӣ шудааст. Содиқон андаканд; бевафоён бисёранд. 1989 нишонаи марказии ояти чихилро намояндагӣ мекунад ва он исёнеро намояндагӣ мекунад, ки бо ҳарфи сиздахум рамзгузорӣ шудааст. Ояти чихил муҳри «ҳақиқат»-ро бар худ дорад.

Ояти чилум дорои подшоҳони шимол ва ҷануб аст, ки дар таърих дар охири ин оят аз ҳам фарқ мекунанд. Он ҳамчунин Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико дар бар мегирад, ки мувофиқи гуфтаи Юҳанно ҳамон набиӣ козиб аст, ки бо аждаҳо ва ҳайвон ҳамкорӣ мекунад, то ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон раҳнамоӣ намояд. Подшоҳи ҷануб дар ояти чилум аждаҳост, подшоҳи шимол ҳайвон аст; аробаҳо, киштиҳо ва саворон ҳамон набиӣ козиб мебошанд. Иҷрои ояти чилум дар соли 1989 ба сифати як хусусияти муҳими нубувватӣ барои дарки оятҳои ёздаҳ то понздаҳ аҳаммият пайдо мекунад. Агар шумо дар бораи соли 1989 дуруст набошед, наметавонед аз лиҳози мантиқӣ дар бораи таърихе, ки имрӯз дар он қарор дорем, дуруст бошед.

Аз соли 1989 то қонуни рӯзи якшанбе, дар оятҳои даҳ то понздаҳ се ҷанги ниёбатӣ барои папагӣ ифода ёфтаанд. Ин оятҳо бояд ҳамчун як таърихи пайваста баррасӣ шаванд, зеро ҳамон «Антиёхуси Бузург» дар се ҷанге, ки дар иҷрошавии таърихии оятҳои даҳ то понздаҳ тасвир шудаанд, дида мешавад.

Ҳар се ҷанг як ҳатти воҳидонаи нубувватӣ мебошанд, зеро Антиёхуси Магнус дар ҳар се ҷанг ҳузур дошт. Ояти даҳ ва Ишаё 8:8 ду шоҳидро барои иҷрои ояти чил дар соли 1989 фароҳам меоранд. Ояти чил нуқтаи мурочиат дар ояти даҳ ва Ишаё 8:8 мебошад. «Аробаҳо, киштиҳо ва саворагон» ду шоҳи ҳайвони заминро дар боби сиздахуми Ваҳй намояндагӣ мекунанд. Дар анҷом, вақте ки Иёлотӣ Муттаҳида «чун аждаҳо сухан мегӯяд», он ду шоҳ дигар ҷумҳурихоҳӣ ва протестантизм нестанд. Дар он вақт протестантҳои ба ном бо католикизм муттаҳид хоҳанд шуд, ва Ҷумҳурии Конститутсионӣ ба диктатура табдил дода хоҳад шуд. Дар он давраи вақт ду шоҳи ҳайвони замин қудрати иқтисодӣ ва низомӣ хоҳанд буд. Дар боби сиздахуми Ваҳй Иёлотӣ Муттаҳида ҷаҳонро маҷбур месозад, ки нишони ҳайвонро барои харидуфурӯш қабул кунад, ва ҳамчунин таҳти таҳдиди марг. Он ду шоҳ «киштиҳо»-и Дониёл мебошанд, ки қудрати иқтисодиро намояндагӣ мекунанд, ва «саворагон ва аробаҳо»-и ӯ, ки қудрати низомиро намояндагӣ мекунанд.

1989 собит месозад, ки ҳангоми татбиқ намудани иҷрошавии таърихии ҷангҳои Рафия ва Паниум дар оятҳои ёздаҳум то понздаҳум, ҳамон усули нубувватие, ки барои фаҳмидани соли 1989 ва сукути Иттиҳоди Шӯравӣ ба қор бурда шуд, бояд истифода гардад, зеро Антиохи Кабир дар ҳар се ҷанге, ки дар оятҳои даҳум то понздаҳум тасвир шудаанд, намояндагӣ шудааст. Антиох қудрати аробаҳо, киштиҳо ва саворагонро ифода мекунад, ки дар соли 1989 Роналд Рейган буд, нахустини ҳашт президент, ки охири онҳо ҳамчунин шашумин буд ва акнун ҳаштумин аст, ки аз он ҳафт мебошад.

Мувофиқи Ишаё бисту се, қудрати папагӣ (он фоҳишае ки бо подшоҳони замин зино мекунад) дар вақти ҳукмронии Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас пинҳон мебуд. Дар соли 1989 Иёлотӣ Муттаҳида, ки ба воситаи Антиохуси Магнус рамзӣ нишон дода шуда буд, қудрати ваколатдори папагӣ дар ҷанги он бар зидди ҳайвони бединӣ буд, ки дар соли 1798 ба он захми марговар расонда буд.

Се ҷанги оятҳои даҳ то понздаҳ рамзи ҷанг миёни подшоҳи шимол аст, ки ҳамчун фоҳишаи ниҳонии Сур аз қудратҳои васитавӣ истифода мебарад, дар ҳоле ки ба сӯи барқароршавии қудрати худ ва шикасти подшоҳи беҳудой — подшоҳи ҷануб — ҳаракат мекунад. Иҷроҳои таърихӣ се ҷанги оятҳои даҳ то понздаҳ ба мо меомӯзонанд, ки дар ҷанги якум ва охир Антиохуси Бузург пирӯз шуд, аммо дар ҷанги миёна шикаст хӯрд. Хусусиятҳои нубуввати солҳои 1989-и Роналд Рейган бо Попи Юҳанно Поли II ва фурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар охири аз се ҷанг ҳамтои худро хоҳанд дошт, зеро ин оятҳо он чизеанд, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз кушода мешаванд. Чунон ки ояти чилум дар соли 1798 ва сипас боз дар соли 1989 кушода шуд, он оят дар охир низ кушода шуд, ки оғози он аз моҳи июли соли 2023 буд.

Ваҳӣи Исои Масеҳ андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз кушода мегардад, ва он ҳақиқати олиро дар бар мегирад, ки Исо Аввалин ва Охири аст, ва бинобар ин ҳамеша анҷомро ба воситаи оғоз нишон медиҳад. Муҳлати имтиёз барои адвентизм назди қонуни якшанбе баста мешавад, ва андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз Ваҳӣи Исои Масеҳ кушода мегардад. Паёме, ки назди дари бастаи қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, ҳамон паёми Нидои Нисфишабӣ аст, ки дар таърихи миллери ба сӯи дари бастаи 22 октябри соли 1844 бурд. Кушода шудани соли 1798 дар оғози ояти чиҳил, ки ҳамзамон оғози Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас мебошад, кушода шудани соли 1989-ро дар миёнаи ояти чиҳил ва оғози анҷоми тадриҷии Иёлотӣ Муттаҳидаро тимсол намуд. Кушода шудан дар соли 1798, ки соли 1989-ро тимсол мекард, ду шохидро ба кушода шудани паёми Нидои Нисфишабӣ дар соли 2023 ифода менамояд. Ин хат бо се аломати роҳи худ — 1798, 1989 ва 2023 — кори дохилии поксозии даҳ бокира ва хати берунии подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддасро муайян мекунад.

Ҷанге ки дар ояти ёздаҳум баён шудааст ва дар Ҷанги Рофиё, вақте ки Антиохус аз ҷониби Птоломей шикаст хӯрд, ба иҷро расид, шикасти қудрати васитавии папавиро ифода менамояд, ки дар ин ҷанги кунунӣ онро нозиёни Украина ташкил медиҳанд, ки бо миллатҳои глобалистии Аврупои Ғарбӣ, ки Иттиҳоди Аврупо (EU) ва НАТО-ро ташкил медиҳанд, ҳампаймон буда, инчунин бо глобалистони сиёсӣ ва иқтисодии Созмони Миллали Муттаҳид ҳамқадам мебошанд. Агар Антиохуси Бузург дар ҳар се ҷанг ҳузур дошта бошад ва қудрати васитавии папавиро бар зидди подшоҳи ҷануб ифода намояд, пас чӣ гуна мумкин аст, ки он дар соли 1989 Иёлотӣ Муттаҳида бошад, сипас украинҳо, чунон ки Ҷанги Рофиё онҳоро намунасозӣ мекунад, ва баъдан боз дар Ҷанги Панийум Иёлотӣ Муттаҳида? Ояти даҳум калиди оятҳои ёздаҳ то понздаҳ аст, зеро иҷрои он дар соли 1989 намунае аз хусусиятҳои нубуввати нахустин аз се ҷанги васитавиро пешкаш менамояд. Асоси нубуввати барои шинохтани Антиохус ҳамчун қудрати васитавии папавӣ чист, дар ҳоле ки

Иёлотӣ Муттаҳида ба ҳар яки он се ҷанг татбиқ дода намешавад?

Дар таърихи ҷанги Украина, ки ба таври намунавӣ бо ҷанги Рафия ифода гардидааст, Иёлотӣ Муттаҳида фашистҳои Украинаро ҳамчун қувваи намояндагии худ ба кор бурд, маҳз дар ҳамон таърихе ки онҳо сурати папиатро ташаккул медиҳанд, он қудрате ки ҳамеша ва танҳо барои анҷом додани корҳои палиди худ аз қувваҳои намояндагӣ истифода мебарад.

Барои посух додан ба саволи қудратҳои намояндагӣ дар оятии даҳ то понздаҳ, омӯзиши нубуввати хусусиятҳои Антиохус ҳамчун рамз лозим аст. Ҷангҳои Диодохи силсилаи низоъҳо аз соли 323 то 281 пеш аз милод миёни Диодохон (юнонӣ ба маънои «ҷонишинон»), яъне генералҳо ва ворисони Искандари Мақдунӣ буданд, ки баъд аз марги ӯ дар соли 323 пеш аз милод барои назорат бар империяи паҳновари ӯ меҷангиданд. Аввалин Антиохус, Антиохуси I Сотер буд, писари Селевки I Никатор, яке аз Диодохони (ҷонишинони) Искандар, ки Империяи Селевкиёнро бунёд кард.

Номи Антиохусро метавон чунин фаҳмид: касе ки ба ҷои дигаре меистад, то ки ӯро дастгирӣ намояд. Антиохус рамзи Рум аст, ва Руми папавӣ зиддимасеҳ аст, ки рамзгузори монанд ба рамзгузори Антиохусро дорад. Антиохус ҳамчун ном писари бунёдгузори Империяи Селевкиёнро ифода мекард, ва аз ин ҷиҳат Антиохус ба ҷои падараш меистод, ӯ намояндаи ӯ буд. Хоҳар Уайт ҳам Шайтон ва ҳам папиро ҳамчун зиддимасеҳ муайян мекунад ва изҳор медорад, ки папа намояндаи Шайтон дар рӯи замин аст. Ин ном дар Империяи Селевкиён ба як номи намоёни сулолаи табдил ёфт, қисман ба сабаби иртиботи он бо Антиохуси I Сотер ва шаҳри Антиёҳия, ки ба номи ё падар ё писари Селевки I гузошта шудааст. Папа намояндаи Шайтон аст, ва аз лиҳози рамзӣ номи Антиохус намояндаеро барои падараш, яъне бунёдгузори подшоҳии шимол, ки пойтахти онро дар Бобил қарор дод, ифода мекунад.

Пас аз марги Искандари Мақдунӣ дар соли 323 то милод, империяи ӯ миёни диодохҳо (ворисон) пора-пора гардид. Дар Тақсими Бобил (323 то милод), Селевк дар оғоз аз ҷониби Пердиккас, ноиби империяи Искандар, ба ҳайси фармондеҳи савораи ҳамроҳон (мансаби бонуфузи ҳарбӣ) таъйин карда шуд. То соли 321 то милод, пас аз марги Пердиккас ва музокироти минбаъда миёни диодохҳо, Селевк ҳангоми Тақсими Трипарадис ба мақоми сатрап (ҳоким)-и Бобулистон таъйин гардид. Дар соли 316 то милод, Антигони I Монофталм, диодохи дигар, ба сабаби афзоиши қудрати худ Селевкро маҷбур сохт, ки аз Бобил бигурезад. Селевк дар Миср назди Птолемейи I Сотер паноҳ чуст. Дар соли 312 то милод, Селевк бо нерӯи андаке, ки Птолемей фароҳам оварда буд, ба Бобил бозгашт. Ӯ нерӯҳои Антигонро шикаст дод ва Бобилро дубора тасарруф кард, ва ин оғози пойдевори қудрати ӯро нишон дод. Ин воқеа аксаран оғози таъсиси Империяи Селевкиён дониста мешавад ва соли 312 то милод дар ҳисоби таърихӣ ҳамчун оғози Давраи Селевкӣ ба шумор меравад.

Номи Селевкус аз забони юнонӣ гирифта шуда, аз решаи selas (σέλας) меояд, ки маънои «нур», «чило» ё «шуъла»-ро дорад. Ин ном дурахшонӣ ё равшанӣ бахшиданро ифода мекунад, ки барои шахсияти барҷастае чун Селевкуси I Никатор, бунёдгузори Империяи Селевкиён, ва касе ки намунаи он падарест, ки дар осмон нурбардор буд, муносиб аст.

«Барои ба даст овардани манфиатҳо ва иззату эҳтиромҳои дунявӣ, калисо водор карда шуд, ки илтифот ва пуштибонии бузургони заминро ҷӯяд; ва ба ин тарз, Масеҳро рад намуда, ӯ ба он оварда шуд, ки итоати худро ба намояндаи Шайтон — усқуфи Рум — супорад». «Муборизаи Бузург», 50.

Антиохи Бузург намояндаи қудрати папавӣ аст, чунон ки папа намояндаи Шайтон аст. Рамзияти Антиох ба қудратҳои гуногуни намояндагӣ иҷозат медиҳад, ҳамон тавре ки папаҳо бисёр будаанд. Рейган намояндаи соли 1989 буд, Украина дар соли 2014 намояндаи Иёлотҳои Муттаҳида гардид, ва Трамп дар Ҷанги Паниум намоянда аст. Рейган аввалин буд, Трамп охирин аст, ва Зеленский исён дар миёна аст.